

Jaroslav Kolůch

Jožin-UI-48

Robot Jožin-UI-48 si to rázoval s malým opleteným demižonem v ruce ke sklípku svého majitele Tondy Lúčky ze Lhoty.

„Furt enom do sklepa a zpátky,“ stěžoval si nahlas. „Sa na to možu *bzzzzz!*“ Obvod pro kontrolu sprostých slov zamezil ve vyslovení peprného slovíčka. „Sa na to možu *vytento!*“ opravil se robot, ale neulevilo se mu ani trochu.

Odemkl sklep a scházel dolů k sudům. Jeden odšpuntoval. Frankovka. Natáhl do košťýře a obsah vyprázdnil do přineseného demižonu. „Co tý lidé na tem vínu vidijú??“ nechápavě kroutil hlavou. Po chvíli přelévání ho však přemohla zvědavost a trochu vína odlil do kořtovací sklenky. Ochutnal. „Hmmmmm?!“ V robotově tváři se objevil výraz překvapení. Nalil do sebe druhou sklenku. Několik obvodů vykazovalo zvýšenou, příjemně tepelnou aktivitu. „Velice zajímavé pití!“

Ani nevěděl proč, Jožin-UI-48 aktivoval obvod pro zpěv: „Za tú horúúúú- za vysokúúúú- mám frajárkúúú- černoóóókúúúú-“ pěl oblíbenou píseň a popíjel Frankovku. „Proč já vlastně nemám žádnú frajárku??“ uvědomil si. „Nejakú pěknú, nerezovú, vodotěsnú Katarínu od Trenčína, s kopcama hore a dolinkú dúle?!“

Jožin se zvedl z lavice, doplnil demižon a vyrazil do schodů. Výpočetní obvody spočítaly místo s největší pravděpodobností „najít si frajárku“ a nasměrovaly ho do Hradiště, největšího města v dostupném okolí.

Mladý, ambiciózní profesor Fojta přednášel v aule Univerzity bratří Čapků v Kunovicích Historii robotiky. Přednášková aula byla zaplněná do posledního místečka. Nebylo to však způsobené přemírou obliby tohoto předmětu (ostatně tou netrpěl žádný předmět z oblasti historie), tím pravým důvodem byla pověstná přísnost profesora Fojty, který si poctivě vedl docházku, a studenty, kteří na přednášky nechodili, zkoušel mnohem důkladněji.

Profesor stál za katedrou a s neskrývaným nadšením přednášel o počátcích nasazování robotů do praxe: „Prvním robotem, který se úspěšně prosadil v praxi, byl model Pepík-IQ-Hele-100, vyvinutý v ČKD Praha. A to i přesto, že zpočátku to na žádný velký úspěch nevypadalo, spíš naopak. První prototypy Pepíka měly velké problémy s leností. Dlouho se nevědělo, v čem je chyba. Inženýři byli bezradní. Zkusili posílit silné a neúnavné robotické paže, vylepšili mozkové centrum pocitu z dobře vykonané práce, dokonce byl zaznamenán i zoufalý pokus robotovi za práci platit. Výsledek byl ale stále stejný: Pepík po krátkém čase plnění příkazů z ničeho nic dlouze zívnu, upustil pracovní nástroje a přesunul se na relaxační pohovku, odkud udílel rady, jak co dělat a jak by to ze všech nejlíp udělal on, kdyby ovšem nebyl tak *strašně unavenej*.

Při jednom z dalších testů však Pepík tvrdě narazil.

Vedoucí inženýr projektu, Pavel Procházka, rodák z Brna, nešťastný z dalšího neúspěchu, seděl s hlavou v dlaních na židli pár metrů od pohovky, na které si hověl „unavený“ Pepík.

„Helee, nic proti tobě, kámo, ale někde je asi chyba, viid’??“ spustil robot pražským dialektem. „Fakt jsem chtěl ten příkaz splnit, nekecám, ale práce - to není nic pro mě, fakt ne.“ Pepík se pohodlně uvelebil na pohovce, s rukama založenýma pod hlavu. „Hele, poradím ti: Vykašli se na mě. Jsem línej a línej zůstanu. Vrať se na Moravu, do Zetoru, tam ti bude líp. Traktor jede, kam mu řekneš - to je tvoje liga; tady to smrdí intelektem; vysoká hra, nic pro tebe-“

A to už inženýr Procházka nevydržel. „Drž už kurva hubu!“ zařval na Pepíka a s cílem umlčet ho se na něj vrhl a vyrval mu z těla jazykový modul. A v ten okamžik se stal zázrak: Pepík vstal z pohovky a začal dělat, co se po něm chtělo.“

Studenti se smáli a profesor Fojta byl spokojený, že se mu daří poutavé historické vyprávění.

„Následný výzkum ukázal, že používaný jazyk, nebo chcete-li jazykový modul, má významný vliv na výslednou povahu robota, a že Pepík trpěl takzvaným „Hele-vid' syndromem“, a ten blokoval činnost modulů určených k vykonávání práce. Byl to jeden z nejzásadnějších objevů v dějinách robotiky. Úsloví „Kolik jazykových modulů máš, tolikrát jsi robotem!“ není ani trochu nadnesené. Pouhou výměnou jazykového modulu je možné dosáhnout zásadních změn v osobnosti robota.“

„Niméně,“ vysvětloval dále profesor, „o žádném jazyku nelze prohlásit, zda je, či není pro roboty vhodný; každý jazyk má své výhody a také své nevýhody. Pepík-IQ-Hele-100 byl v konečném výsledku dobrý model. Po konstrukčních úpravách, při kterých se alespoň zčásti podařilo omezit vliv jazyka na pracovní moduly, se Pepíkova lenost ukázala jako dar z nebes: nutila ho přemýšlet, jak si práci ulehčit, a díky tomu vylepšil spoustu tehdejších pracovních postupů-“

Profesora Fojtu přerušilo náhlé zabouchání na dveře posluchárny. „Vstupte!“

Ve dveřích stál robot a v ruce držel malý opletený demizón. „Dobrý den vinšuju,“ pozdravil, „omlouvám sa, že vyrušuju, ale trochu tu blúdím. Nevíte náhodú nekdo, jak sa dostanu do Hradišta?“ Robot mírně vrávorál.

Profesor byl vyvedený z míry. Překvapený a zároveň nadšený! Před jeho zrakem se psala nová kapitola robotické historie. Co se nepovedlo mnoha generacím vědců, to se nyní odehrávalo přímo před ním: Opilý robot! To je příležitost, na kterou čekal celý život. Vstupenka ke slávě. Zasloužená vstupenka! Kdo jiný si zaslouží větší obdiv než on, geniální profesor robotiky?? Profesorovo srdce bušilo vzrušením.

„Ahoj Jožine, pojd' dál a chvíli před další cestou spočni,“ zval rozechvělým hlasem robot do auly a nabídl mu židli. „Zrovna máme přednášku o robotech a studenti se jistě rádi zblízka seznámí s nejnovějším modelem z dílny 1. Slovácké robotické. S cestou do Hradiště ti samozřejmě rádi pomůžeme.“ Profesor si nebyl jistý, zda požitý alkohol nevyřadil z činnosti obvody pro plnění příkazů (jak o tom hovořily některé z teorií robotického alkoholismu), mluvil proto s robotem vlídně, s cílem získat jeho důvěru. Potřeboval ho zdržet a nějakým způsobem dostat do laboratoře, kde by ho podrobil řádnému výzkumu.

Jožin se zamyslel nad profesorovým návrhem. „Ale šak nakonec proč né. Chvílu s vama posedím, aspoň dobiju energii,“ přijal nabídku, otočil židli opěradlem ke studentům a rozkročmo se na ni posadil. „Su jedno velké ucho.“

Profesor mrkl na hodinky. „A já vás na chvíli opustím. Potřebuju si zařídit pár drobností na děkanátě. Studenti, nestyďte se a ptejte se!“ Profesor opustil přednášku a spěchal do laboratoře pro elektromagnetický paralyzér - přístroj určený k násilnému vypnutí robota.

S prvním dotazem se přihlásil Mrňa, student, který nepatřil k nejbystřejším ani k nejpilnějším a studentky by řekly, že ani k nejpohlednějším, jednu činnost ovšem zvládal dokonale: svými řečmi dokázal popudit všechny v dosahu svého hlasu. A protože měl hlas tenký a vysoký, jeho dosah byl obrovský. „A co v Hradišti?“ vypísl. „Ve všední den tam chcípnul pes.“

„Chcu si tam najít frajárku,“ oznamoval bezelstně Jožin.

„Ale podívejme!“ pokračoval Mrňa. „Robůtek by rád smočil chobůtek!“ Studenti se hlasitě smáli a nejvíc ze všech hýkal Mrňa.

Jožinova dobrá nálada byla ta tam. „Čemu sa smějete?!“ mírně našťvaným tónem se snažil studentům naznačit, že se mu jejich posměch nelíbí. Bez odezvy. Jožin vstal. „Povídám! Čemu sa smějete?!“

„Sedni a mlč!“ písl na něj Mrňa. Mezi tu trochu, co si z přednášek pamatoval, patřila informace, že robot musí vždy uposlechnout příkaz člověka.

„Ptám sa naposledy!!! Čemu sa smějete?!!!“ zařval Jožin a pohledem plným hněvu si měřil Mrňu.

V posluchárně bylo rázem ticho. Mrňa zbledl. Jožin vzal demizón a naposledy se otočil ke studentům. „S týďtama sa bavit nebudu! Sbohem!“ A práskl za sebou dveřmi.

Chvíli poté se do přednáškové auly vrátil profesor Fojta, v kufříku skrytý paralyzér. Když zjistil, že robot v aule není, vyběhl na chodbu a následně i před budovu v naději, že se robot zdržuje někde poblíž. Jožin už ale univerzitu opustil a zmizel ve městě. Profesor ze sebe vychrlil několik sprostých nadávek, vzal do ruky mobil a zavolal policii.

Josef Rybka byl zkušený detektiv z oddělení MARFI (oddělení pro obzvlášť mazané a rafinované zločiny) hradištské policie. Seděl ve své kanceláři a rozbaloval bagetu, kterou mu do práce připravila jeho přítelkyně Helena. Nedůvěřivě si bagetu prohlédl. Helena byla posedlá zdravou stravou a jen těžko nesla, že Rybka nejí takové důležité věci, jako jsou například rajče a paprika, a tak se čas od času snažila některou z těchto „zdravučkových zeleninek“, jak je s oblibou nazývala, nenápadně vpašovat do Rybkových svačin. Detektiv k bagetě přičichl. Vypadala v pořádku, ani stopa po neoblíbené zelenině. Otevřel časopis Robocom a nalistoval článek „Robotizace muže“. Autorkou článku byla populární novinářka Leila Krásná, známá svými feministickými názory, mimo jiné oblíbená novinářka Rybkovy přítelkyně. Detektiv se s chutí zakousl do bagety a dal se do čtení.

Robotizace muže

Dlouho jsem přemýšlela nad tím, jak by měl vypadat ideální muž. Mí dosavadní partneři mi v tomto směru příliš nepomohli. Ukazovali mi, jak ideální muž vypadat nemá. Neustáli vedle sebe sebevědomou a úspěšnou ženu. Nerozumím tomu. Já bych byla ráda, kdyby můj partner měl úspěch. Byla bych na něj patřičně hrdá. Mí partneři s tím ovšem měli problém. Buď úspěšná, to ano, ale jen do té míry, že nebudeš úspěšnější než já - tak znělo jejich heslo. Byli to ješitní zárlivci se sníženým sebevědomím.

A zrovna v době, kdy jsem jednoho takového šovinistu pakovala z bytu, si má čerstvě rozvedená kamarádka pořídila do domácnosti robota. Tu novinku jsem samozřejmě musela vidět, a tak jsem se nechala pozvat na návštěvu. A byla jsem mile překvapená! Robot se o nás staral přímo královsky: uvařil a přinesl kafe, poklidil stůl, navrhl program večera. Bylo to velmi příjemné posezení. A v ten okamžik jsem pochopila: To je on! Dokonalý muž! Oddaný, poslušný, věrný, pravdomluvný, pracovitý, uctívá ke své ženě, bez známek žárlivosti a ješitnosti. Všechny tyto vlastnosti drtivě většině mužů chybí.

Samozřejmě, ideální muž by se určitě neměl chovat jako robot, to jistě ne. Robota, který dělá vše na povel, bych si vážit nedokázala. To už je lepší pejsek, který aspoň občas zazlobí. Nicméně jistá dávka robotizace by současným mužům neškodila, ba naopak, udělala by z nich příjemné společníky, gentlemany ze starých časů. Osobnosti, které dokáží dát ženě najevo, že si jí váží, že ona je pro ně ta jediná. Ve společnosti gentleman, doma příjemný a přítulný muž, který uvaří, uklidí, vypere a vyžehlí. Takový muž by si mé srdce zcela jistě dokázal získat.

[lk]

„Ta Leila je fakt dobrá,“ usmíval se Rybka a ukousl ze svačiny. A vzápětí začal nadávat. V listu čínskému zelí byl zamotaný kus papriky. Vyplivl sousto a bagetu hodil do koše. „Ta Helena si vážně nedá pokoj!“

Na stole se rozezněl telefon.

„Cože?! Ožralý robot?! S kým mluvím?“ Rybka nevěřil svým uším. „Vydržte, profesore, hned jedu za vámi!“

Rybka se v robotech vyznal jako málokdo, a tak veškeré s nimi spojené případy končily na jeho stole. Položil telefon, vzal ze stolu klíče od služební Octavie a vyrazil směr Kunovice.

Profesor Fojta čekal před univerzitou. „Zdravím vás, detektive!“ vítal profesor Rybku a v rychlosti mu vylíčil předešlé události. „První opilý robot v historii a my jsme u toho! Tohle je velká příležitost! Musíme ho najít, detektive!“

„To ano, to musíme,“ souhlasil Rybka. „Ihned rozjedeme pátrání a dáme vám vědět. Děkuji za oznámení, profesore.“

„To ne, detektive! Já jedu s vámi! Toho robota musím mít! Prozkoumat ho! To je šance, která se naskytne jednou za život! To snad chápete!“

„Chápu, ale tohle je pátrání. To není přednáška. Může to být nebezpečné. Jakmile ho zajistíme, předáme vám ho k prozkoumání.“

Než stačil Rybka dokončit větu, profesor seděl na místě spolujezdce. „Ale než vyplníte všechny potřebné papíry, bude už dávno střízlivý. Navíc mám paralyzér pro jeho zneškodnění. Takže když teď rychle vyrazíme, nemusíte vyhlašovat žádné pátrání. Můžeme ho stihnout dřív, než se ztratí ve městě. Má s sebou demizon, podle toho ho poznáme. Navíc víme, kam míří. A taky říkal, že bloudí, to znamená, že mu nefunguje GPS modul. Půjde podle cedulí, tím jsem si jistý.“

Chtě nechtě musel dát Rybka profesorovi za pravdu. Ne že by ke stejným závěrům nepřišel sám, ale byl zvyklý na případech pracovat samostatně, a tak se snažil profesora nenápadně zbavit. Teď ale viděl, že to nepůjde tak snadno. „No tak dobře, nastupte si... Aha, vy už jste tady.“

Jak správně předpokládal profesor, Jožin brzy po opuštění univerzity objevil ceduli „Hradiště 2km“ a po cyklistické stezce, vedoucí podél hlavní silnice, nezadržitelně mířil do Hradiště.

Párkrát si přihrnul z demizonu a dobrá nálada se mu začala vracet. „Ten Mrňa, to je ale hňup!“ smál se... „Hňup?!“ podivil se. „Blb!“ zkusil. „Kurva,“ zašeptal a spokojeně se zahihňal. Frankovka vyřadila z provozu další obvod, obvod pro kontrolu sprostých slov. „Mrňa je imbecilní hňup!!!“ zakřičel. Dlouho - vlastně nikdy se mu neulevilo jako teď.

Prošel pod železničním mostem oddělujícím Kunovice od Hradiště. Na oslavu, že došel do cíle, si znovu přihrnul Frankovky. Obvod pověřený kontrolou plnosti demizonu zahájil výpočet: Současná váha demizonu mínus váha prázdného demizonu, to celé děleno hustotou Frankovky Výpočet byl náročnější než obvykle. Obvod váhal. Je to určitě *em* lomeno *ró*?? Nebo *em* krát *ró*? Kde jsem vlastně vzal to *em*? Ale co, přinejhorším to bude špatně. Obvod zahlásil varování: *Jsmo na dně!* Jožin po zkušenostech z předešlých dvou hodin neměl k výpočtům svých obvodů již tolik důvěry a situaci zkontroloval pohledem. „To nééééé!“ zahořekoval. Obvod se nemýlil. Demizon byl téměř prázdný. „Frajárka nefrajárka, najprv mosím doplnit zásoby.“

„Už jsme daleko,“ hodnotil situaci profesor, když s detektivem projížděli hlavní hradišťskou křižovatkou. „Musel odbočit do některé z vedlejších uliček.“

Rybka zastavil u krajnice. „Takhle ho nenajdeme. Vyhlásím pátrání. Budete to muset nechat na nás, profesore.“

Profesor Fojta si Rybky nevšiml a uvažoval nahlas: „Když přišel do auly, chtěl se družít... Chtělo by se říct, že byl v povznesené náladě... Naštval se, když viděl, že si z něj studenti dělají legraci... Neuposlechl příkaz... To není zrovna příznačné chování pro robota.“

Rybka svou snahu o zbavení se svého nového společníka pomalu vzdával. „Chová se jako opilý člověk.“

„Přesně, detektive! Musíme projít hospody podél hlavní cesty!“

Kameraman Ruda Očko pomalu projížděl jednou z úzkých hradištských uliček. Na sedadle spolujezdce sedící Leila Krásná ukázala před sebe. „Támhle! Zajed' k tomu robotovi!“

Ruda Očko zastavil u chodníku, který právě brázdil Jožin a s opileckou jistotou mistrně využíval celou jeho šířku. Leila Krásná vystoupila z auta. Robot rázem zbystril. „Dobré odpoledne vinšuju, krásná cérko!“ pozdravil a jeho moduly zaplesaly radostí. Frajárka! „Já su Jožin-UI-48, robot chytrý-“ Jožin - chtěje zapůsobit - vzduchem přehodil demižon z jedné ruky do druhé. Demižon mu ale vyklouzl a řítil se na betonový chodník. Rychle vymrštil nohu, což způsobilo mírnou otočku a naštěstí také úspěšné zachycení demižonu těsně nad zemí. Dokončil otočku. „-robot čiperný... Ufff! To byla klika!“ oddechl si.

Leilu Jožinův výstup rozesmál. „Leila Krásná, novinářka a reportérka. Točím reportáž o robotech a hledám robota, s kterým bych udělala rozhovor. Nemáš žádný příkaz, který by ti to zakazoval?“

„Su svobodný synek,“ zapřel Jožin svého majitele Tonda Lúčku a podivil se, že to vůbec jde. Dalším postiženým modulem byl modul pravdomlupnosti. Jožin se zaradoval. S vyřazeným modulem pravdomlupnosti se jeho šance najít si frajárku mnohonásobně zvýšily. „A su celý k vašim službám, paní Leilo. Nebo snad slečno?“

„Ty jsi mi ale zvědavý robot!“ tvářila se pobaveně Leila. „Můžeš mi říkat slečno Leilo... Ale ted' do práce. Stůj a čekej, připravíme rozhovor.“

Jožinovy obvody šlely. Leilin index krásy dosahoval rekordních hodnot. Jožin nepotřeboval žádná data, aby věděl, že tohle je láska na první vyhodnocení zrakového modulu. Stál na chodníku a se zalíbením pozoroval Leilu, jak s Rudou chystají kameru a mikrofon, a plánoval dialogy pro získání její přízně.

Když bylo vše připraveno, Leila se postavila s mikrofonem vedle Jožina, Ruda Očko spustil kameru a natáčení mohlo začít:

„Robot. Pro mnohé kus plechu. I já jsem si to ještě nedávno myslela. Jenže na návštěvě u mé kamarádky jsem měla to potěšení setkat se s robotem, a to zcela změnilo můj pohled na tato zajímavá stvoření. A nyní bych vás ráda s jedním z těchto tvorů seznámila.“ Kamera se začala vzdalovat a do obrazu vplul robot s šibalsky plechovým úsměvem. „Položím Jožinovi - tak se robot jmenuje - několik otázek, abychom si udělali obrázek o tom, co se děje takzvaně pod kapotou.“

„Dobré odpoledne vinšuju!“ zamával Jožin do kamery. „Zdravím všechny doma!“

„Jožine, pověz mi, jaký je tvůj názor na ženy? Rozlišuješ vůbec u lidí pohlaví?“

„Tož baže rozlišuju! Moje moduly sú citlivé a vidijú rozdily v tom, jak sa chovajú muži a jak ženy. A žena - to je úžasná bytosť! Milá, laskavá, plná citu a něhy... k temu pěkně tvarovaná... bytosť, kerú pámbu stvořil k milování...“

„To jsi řekl hezky. Jak se tedy chováš k ženám?“

„V první řadě s úctú. Dveře podržím, kabát pověším, snažím sa dámu bavit. Etiketa je můj veliký koníček!“

„To je chvályhodný koníček,“ pokývala uznale hlavou Leila. „A co další koničky? Máš nějaké? Co třeba fotbal?“

„Fotbal? To je pro mňa španělská vesnica,“ kroutil hlavou Jožin. „Teda pravidlám rozumím, to ba, ale nejde ně do hlavy, proč chce byt nekdo lepší než ten druhý. Já bych si dával vlastní góly, abych tým druhým udělal radost!“

„Neporazitelného robotického mužstva se tedy bát nemusíme,“ usmála se Leila. „A kam vlastně míříš s tím prázdným demižonem?“

„Dobře sa ptáte, slečno Leilo. Hledám si frajárku. Ideálne s veľkú zásobú vína, pretože mně už došlo. Haha!“ zasmál se Jožin, aby bylo zřejmé, že jde o vtip.

„A až ji najdeš? Co potom?“ Leila si bezděčně prohrábla vlasy.

„Potom za litřík červeného snesu k nohám mojej novej bohyně, co jí na očách uvidím. A já vidím dobře! Temu můžete věřit. Můj zrakový modul, ten prohlédne aj seno v stodole, esli sa v něm náhodú neděje neco zajímavého! Haha!“

Leila se zasmála a obrátila pohled do kamery. „Vidíte, dámy? A pak prý že roboti nemají smysl pro humor.“

Jožin mrkl do kamery. „Frajárky s vínem, ozvěte sa!“

„To byl Jožin, vtipný a milý robot. Pro TV Femini, Leila Krásná, Hradiště.“

Ruda Očko ukázal vztyčený palec na znamení, že vše klaplo, jak mělo, a vypnul kameru. Leila si přitáhla Jožina k sobě a sáhla mu mezi nohy. „Skrýváš pod těma robotangama to, co si myslím?“

„Nevím, co myslíte, ale určitě uhodnete, co sa tak asi može ukrývat pod falickú sexykrytkú.“

„Mám doma Vavřinca, co ty na to?“

„Že bych sa k vám rád podíval, slečno Leilo.“

„Tak se mi líbíš... Pepé... Budu ti říkat Pepé... Můj kovově tvrdý Pepé...“

„Tak sem se mi vůbec nechce,“ sděloval do éteru Rybka, když s profesorem Fojtou stáli před vstupem do hospody U roztrhaného turisty.

„Když už jsme prošli všechny hospody, tuhle přece nevynecháme. Já toho robota musím mít, ať se děje, co se děje!“

„A tady se dít bude, tomu věřte, profesore, v téhle puťyce se schází pěkná sebranka.“

Profesor vytáhl z kufříku paralyzér. „Nemám strach! Pokud mezi mnou a Nobelovou cenou stojí tahle hospoda, klidně ji celou zničím!“ Profesor Fojta byl známý tím, že byl velký teoretik, ale hodně mizerný praktik. Tedy... Věděli to všichni kromě jeho samotného. On sám měl o sobě vždy to nejlepší mínění.

„Schovejte to, profesore, než vás někdo uvidí! Podobnou hračku tu má každý! A mně se pod drn zatím nechce,“ varoval profesora Rybka. „Navíc ten paralyzér držíte obráceně. Už jste ho někdy použil?“

„No, ehm...“ profesor namířil paralyzér správným směrem. „Jenom na simulátoru... Teda spíš to byla hra... Na mobilu... Ale není na tom nic těžkého! Když půjde do tuhého, nebudu váhat ani chvíli! Toho robota mít prostě musím!“

Rybka zhluboka vzdychl a následován profesorem vstoupil do hospody.

Když místní osazenstvo spatřilo ve dveřích Rybku, úsměvy tuhly a vystřídalo je napjaté očekávání.

„Vítej Štístko,“ zdravil Rybku jeho přezdívkou Kladivo Bob, šéf Klanu, místní zločinecké organizace. „Co potřebuješ?“

„Bobe, nejsem tu kvůli vám,“ Rybka periferním pohledem sledoval štamgasty, jak se nenápadně přesouvají do výhodných pozic pro případnou rvačku. „Jen potřebuju vědět, jestli tu nebyl robot s demižonem. A pak hned vypadnu.“

„Co by tu dělal robot? Tady se olej nečepuje. Nebo počkej... Šízo?!“ křikl Bob na hostinského, „vozí ti sem dvanáctku Mogul?!“

Hospoda se smála. Profesor ztrácel nervy: „Tak byl tu doprdele ten robot?!“ zařval, načež vytáhl paralyzér a připojil varování: „Tohle je vysokonapěťový paralyzér. Umí docela slušně pošimrat. Obzvlášť vodivé typy.“ Pár vyplombovaných tváří ztratilo úsměv. „A nebudu se bát ho použít!“ Profesor zamával před osazenstvem paralyzérem a nechtěně stiskl spoušť. Z paralyzéro vyšlehl paprsek a zasáhl televizi. Ta místo dosud běžícího fotbalu začala náhodně přepínat

programy, většinou o přírodě. Pohled na vodu rozladil i poslední zbytek dosud nezúčastněných štamgastů.

„Klid, pánové, klid,“ uklidňoval osazenstvo Rybka, „my už odcházíme.“ A couval ke dveřím vedoucím na ulici.

„Detektive!“ profesor ukazoval na zasaženou televizi. „To je on!“

V televizi se na chvíli objevil Jožin v rozhovoru s Leilou Krásnou.

„Není čas! Rychle! Mizíme!“ Rybka chytil profesora za rukáv a před zuřícím davem ho vytáhl z hospody.

„Sundej robotanga a klekni!“ zavelela Leila, když přišli s Jožinem do jejího bytu.

Jožin se divil, ale věděl, že lidé jsou různí a rozhodně ne takoví, jaké je měl popsané v encyklopediích. Normálního (encyklopedického) člověka vlastně ještě nepotkal.

„A teď mi polib špičku boty! A zapamatuj si to, takhle mě budeš zdravit!“ Ačkoli se mu to příliš nelíbilo, Jožin splnil vše bez odmlouvání. Leilin index krásy umlčel všechny protestující obvody.

Leila se zamyslela. „Co nemáš rád? Co tě bolí?“

Jožinovy moduly řvaly: *Nic neříkej! Mlč!* Ale nikdo je neslyšel. Jožin byl zcela pod vlivem touhy získat frajárku. „Tady v téj zásuvce na boku. Eště sem to nikomu neukazoval. Aj z manuálu sem to vymazal, hihi. Ono to totiž doopravdy bolí,“ svěřoval se.

Leila potěžkávala elektrický bičík. „Pěkná hračka.“ Aktivovala bičík a dotkla se Jožina.

„Auuu!“ Jožin si s překvapeným výrazem drbal postižené místo.

Leila bičík použila znovu. „To se mi moc líbí!“

Zato Jožinovi se to nelíbilo ani trochu. Navíc začínal střízlivět. Všiml si zajímavého jevu: s klesající hladinou alkoholu klesal i Leilin index krásy. Najednou se mu nezdála tak úžasná jako ještě před chvílí. Dokonce usoudil, že samotnému mu nebylo vůbec špatně. „Aaauuuu!“ Rozhodně líp než teď.

„Dobře, to stačí. Myslím, že už víš, že neposlušnost trestám. Teď se jdu vykoupat a ty tu čekej!“

„Ano slečno Leilo, budu tu na vás čekat,“ odpověděl poslušně Jožin a v myšlenkách děkoval Bohu za vyřazený modul pravdomluvnosti.

„Hodný. Tak se mi líbíš.“

Jakmile Leila zmizela v koupelně, Jožin (v rámci ovíněných možností) hbitě vyskočil a dal se na útěk. Narazil však na zamčené dveře od bytu. Živě si vybavil, jak Leila hned po příchodu dveře zamkla a klíč schovala do hlubin svého bujného poprsí. „To bylo velice sexy!“ Jožin maličko zaváhal. „Možná bych eště chvílku ostat mohl.“

„Pepéééé!!! Pojd' mi umýt záda!“ ozvalo se z koupelny. „A vem s sebou bičík! Nechala jsem ho na stole v obýváku!“

Vzpomínka na elektrický bičík pomohla Jožinovi rychle se vzpamatovat. Vyběhl na balkon. Druhé patro.

„Pepéééé?!! ... No počkej až přijdu!! Ty to schytáš!“

Jožin opatrně přešel zábradlí, chytil se hromosvodu a co nejrychleji šplhal dolů. Když se jeho nohy dotkly země, zhluboka si oddechl. A vtom se z křoví vynořily dvě postavy.

„Dobrý večer, ste to vy, profesore?“

Profesor mířil na Jožina paralyzérem. Z pokoje ve druhém patře byl slyšet křik a spousta prostých slov. Jožin se zahihňal. „To je asi kvůli mně.“

„A tohle sis tu zapomněl, šmejde!“ ozvalo se shora. Profesor zvedl hlavu a s hrůzou v očích sledoval, jak se proti němu rítí demizón. Srážce se zabránit nedalo.

Tonda Lúčka seděl ve svém sklípku a pochutnával si na Frankovce. Naproti seděl Rybka a ochutnával nabídnuté víno. „Tož co na ňho říkáš? Loňská Šedivka.“

„Hmmm... Dobrá! Od kohos ji koupil?“

„Neser ňa, ty pazgřivče, víš přeca, že je moja!“

„Neser... Haha! To sa ti povédlo, Tondo!“ Jožin přinášel karafu s vínem.

Tonda s Rybkou zbystřili. Robotův modul pro kontrolu sprostých slov byl nefunkční, a to znamenalo jediné: Jožin zase pil.

„Chlapi, nebojte sa, dnes nikam nejdu,“ uklidňoval robot detektiva s vinařem a nalil si do připravené sklenky vína.

„To je dobře, protože tentokrát to bylo o fous!“ zvedl varovně prst Rybka. „Profesor se probral až v nemocnici s otřesem mozku. A hned se na tebe ptal! Vysvětlil jsem mu, že jsem měl plné ruce práce s ním, že nebyl čas chytat ožralého robota... Byl velmi zklamaný... Ty tvoje výlety mě už stály nervů!“

„Aspoň že tentokrát si všecko pamatuju. Vcíl už je ně jasné, že žádná frajárka nemože nahradit dobré kamarády a dobré vínko. S vama je ně, chlapi, lepší,“ konstatoval Jožin a při vzpomínce na Leilu Krásnou se podrbal na místě, kde ho trápila elektrickým bičíkem.

„Tondo, neuvažovals někdy o tom, že bys Jožinovi vyměnil jazykový modul?“ navrhl Rybka. „Třeba by ho to pití přešlo.“

„Tož baže sem o tom přemýšlal! Ale z řečí, kerým rozumím, mají enom východňárskou slovenčinu, a já bych nerád krom vína přišel aj o súdky slivovice,“ smál se Tonda a Rybka s ním.

„Slivovica. Haha! To zní jako plán!“ hihňal se Jožin.

Detektiv, vinař a robot společně pozvedli sklenky a připili si na zdraví. Rulanda šedá příjemně hladila po těle i po duši. „Za tú horúúúú- za vysokúúúú- mám frajárkúúú- černoóóó- kúúúú-“ pěli oblíbenou píseň.

Večer příjemně ubíhal.